

Édesanyám, Supka Magdolna 1914. augusztus 3.-án született, éppen a „nagy háború” kitörésekor. Ez az egybeesés csak felnőtt koromban tudatosodott bennem.

A Manna név onnan származik, hogy Ervin bátyja kisgyerekként így ejtette ki a Magda nevet. Ez a név ezután egy életen át végigkísérte. Saját bevalása szerint nem volt jó tanuló, bár a bizonyítványai ennek ellenkezőjéről tanúskodnak.

Már ifjúkorától mindénáron anya szeretett

volna lenni, az én szerencsémre. Második, Bényi László festőművésszel kötött házasságából születtem. Időnként büszkén emlegette, hogy ő nem nevelt engem (valami azért mégis történt titokban). Emlékszem gyerekkoromból, hogy hajnalonként a fürdőszobai sámlin kuporogva írta könyveit, hogy ne zavarjon fel minket. Utána sietett a Magyar Nemzeti Galériába, ahol akkoriban dolgozott hihetetlen energiával, munkabírással.

Apámmal való házassága sem volt felhőtlen, de halálukig jó, baráti viszonyban maradtak, akárcsak első férjével, Féja Gézával, akinek első házasságából származó nevelt fiával, Féja Endrével ma is testvéri kapcsolatot tartunk.

Három gyerekem, unokái számára nem a „hagyományos”, öreg nagyanő volt, egyéniségével lélekben is mindvégig sokat jelentett nekik.

Nagy szerencsének érzem, hogy még élete utolsó nyarán is strandolni mentünk, kedve és ereje is volt hozzá. Halála előtt három héttel pedig még a Csók István Galériában a festészet napi kiállítását nyitotta meg.

Úgy érzem, a művészet, az emberek és az élet szeretete nála egybefonódott: születésnapjain előfordult, hogy ő maga is adott nekünk ajándékot. Nevezetes ünnepein, például a kilencvenedik születésnapján családi körben szerényen köszöntöttük. Ugyanakkor művész barátai Cserba Györgynél minden évben megünnepelték születésnapját, s teszik ezt még ma is, amikor már csak lélekben van velünk. Az említett kilencvenedikén Gaál István jelent meg leányfalui nyaralónkban egy hatalmas vödörben kilencven szál sárga rózsát cipelve.

Sosem várt tőlem gyermeki tiszteletet és tán épp ezért nagyon tiszteltem őt. Kapcsolatunk – nagy öröömre – leginkább baráti kapcsolatra hasonlított, melyben a szereteten kívül mindig jelen volt a humor, és a megértés, a bizalom mellett olykor a bánat, a konfliktus is. Úgy hiszem, nem véletlen, hogy ebbe a családba születtem, s éppen ő volt az Édesanyám. Hálás vagyok a sorsnak ezért.

Ebben a kötetben, mindazok nevében is, akik szerették, becsülték, köszöntöm Őt.

Bényi Eszter 71

CSAPONGÓ GONDOLATOK A SZÁZ ÉV KAPCSÁN